

Ajankohtaiset

Joensuulaisen koulukunnan neljä vuosikymmentä

Itä-Suomen yliopiston perinteentutkimuksen juhlaseminaari 14.–15.11.2025

Leevi Sajama, Pyry Illikainen, Emmi Korpela, Sofia Saarinen, Mia Skön ja Anna Kinnunen

Kuluva vuosi on ollut Itä-Suomen yliopiston perinteentutkimuksen juhlavuosi, sillä oppiaine on tullut 40 vuoden ikään. Perinteentutkimuksen oppiaine perustettiin vuonna 1985 lahjoitusvaroin silloiseen Joensuun yliopistoon Kalevalan 150-vuotisjuhlinnan merkeissä. Pyöreiden vuosien kunniaksi Joensuussa järjestettiin marraskuun puolivälissä kaksipäiväinen juhlaseminaari ”Menneistä tuleviin – monitieteinen perinteentutkimus 40 vuotta”. Ensimmäinen seminaaripäivä koostui pääasiassa professoreiden puheenvuoroista. Toisena päivänä seminaariväki kokoontui vielä aamupäiväksi kuuntelemaan tieteellisen ja taiteellisen ilmaisun vuorovaikutusta käsittelevää paneelikeskustelua sekä nauttimaan taiteellisesta perinne-esityksestä.

Suomen yliopistokentällä perinteentutkimus on ainutlaatuinen oppiaine, jota ei voi opiskella missään muussa oppilaitoksessa. Oppiaineella on kuitenkin selkeä yhteytensä kenties hieman tunnetumpaan folkloristiikkaan, sillä kansanrunouden ja henkisen kansankulttuuriin tutkiminen on toiminut pohjana paitsi folkloristiikalle myös perinteentutkimukselle. Itä-Suomen yliopistossa perinteentutkimus on sijoitettu kulttuurintutkimuksen koulutusohjelmaan, jossa on mahdollista opiskella myös kirjallisuutta, taiteensosiologiaa, kulttuuriantropologiaa, sukupuolentutkimusta, etnomusikologiaa sekä mediakulttuuria ja viestintää.

Perinteentutkija Kari Korolainen suunnitteli juhlaseminaarille logon.)

Tieteenalojen, teorioiden ja menetelmien sekoittuminen ja siitä syntyvä eräänlainen epäpuhtaus voidaankin ymmärtää yhdeksi joensuulaisen perinteentutkimuksen ja sen myötä syntyneen ”joensuulaisen koulukunnan” erityispiirteeksi.

Perinteentutkimuksen professoreina ovat toimineet Anna-Leena Siikala (1988–1995), Seppo Knuuttila (1997–2012), Pertti Anttonen (2014–2021) ja viimeisimpänä Teo Kurki (2021–). Kahden jälkimmäisen kohdalla oppiaineen niveltyminen kulttuurintutkimukseen on näkynyt myös professuurin nimityksissä: Anttonen toimi kulttuurintutkimuksen, erityisesti perinteentutkimuksen professorina, ja Kurki taas hoitaa kulttuurintutkimuksen, erityisesti kulttuurisen muutoksen tutkimuksen professuuria. Kurki vastaa perinteentutkimuksen ohella myös kulttuuriantropologian opetuksesta. Oppiaineesta vastaavan professorin sijaisuuksia ovat eri aikoina hoitaneet myös Pekka Hakamies ja Sinikka Vakimo. Juhlaseminaarin ensimmäisenä päivänä kuulummekin Knuuttilan, Hakamiehen, Anttonen ja Kurjen puheenvuorot. Keskitymme tässä raportissa juhlaseminaarin ensimmäisen päivän puheenvuoroihin.

Oppiaineen muotoutuminen

Emeritusprofessori Seppo Knuuttila avasi seminaaripäivän rennon humoristisella puheenvuorollaan ”Perinteentutkimuksen käänneet”. Yhtenä käännteentekevänä henkilönä Knuuttilan puheessa vilahteli Joensuun yliopistossa historian professorina – sekä Joensuun yliopistoa edeltäneen Joensuun korkeakoulun rehtorinakin – aikanaan toimineen Heikki Kirkisen nimi. Erityisesti Karjalan historian tutkijana profiloitunut Kirkinen oli ideoimassa Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran tekstiaineistojen mikrofilmikopioiden sijoittamista Joensuuhun. Idea johti SKS:n Joensuun perinnearkiston perustamiseen 1980-luvun alussa, mikä loi osaltaan pohjaa myös oppiaineen perustamiselle. Knuuttila muisteli Kirkisen osallistuneen myös oppiaineen nimen pohdintaan ja ehdottaneen sen kytkemistä karjalaisen perinteen tutkimukseen. Näin ei kuitenkaan käynyt, vaan vuonna 1985 Joensuun yliopistoon perustettiin perinteentutkimuksen oppiaine ilman viittausta juuri karjalaiseen perinteeseen. Kiinnostus karjalaiseen kulttuuriin sekä kiinteä keskusteluyhteys yliopiston Karjalan tutkimuslaitoksen kanssa on kuitenkin näkynyt halki oppiaineen kehityksen.

Knuuttila kertoi 1990-luvun olleen perinteentutkimuksessa aktiivinen ajanjakso, eräänlainen kultakausi, jolloin oppiaine kansainvälistyi ja loi monitieteisiä verkostoja. Tästä kiitos kuului oppiaineen ensimmäiselle vakitukselle professorille Anna-Leena Siikalalle, jota muisteltiin niin Knuuttilan puheenvuorossa kuin päivän muissakin keskusteluissa aktiivisena ja yhteisöllisyyttä luoneena persoonana, joka sai aikaan paljon. Hän loi oppiaineelle perustan, solmi kansainvälisiä suhteita ja kävi monitieteisiä keskusteluja laajalti yli tieteenalarajojen esimerkiksi maantieteilijöiden kanssa. Knuuttilan puheenvuorossa muisteltiinkin esimerkiksi Siikalan aikana vuonna 1994 Joensuussa toteutettua kansainvälistä seminaaria, jonka puhujaksi saatiin itse Richard Bauman.

Emeritusprofessori Seppo Knuuttila.

Kuva: Jukka Timonen.

Siikalan monitieteinen ja tietyllä tapaa vapaa ote näkyi myös oppiaineen aiheiltaan monipuolisessa tutkimuksessa. Knuuttila kuljettikin kuulijoitaan humoristisesti läpi perinteen-tutkimuksen vaiheiden nostamalla esille oppiaineen väitöskirjoja ja muita julkaisuja. Niistä osan, kuten oman vuonna 1992 valmistuneen kansanhuumoria käsittelevän väitöskirjansa, hän muisteli herättäneen hilpeää ihmetystä osaston johdossa – oli kuulemma päivitelty, mitähän sieltä seuraavaksi tulee. Julkaisujen ohella Knuuttila muisteli myös muunlaista aktiivisuutta 1990-luvulta. Esimerkkinä mainittakoon alun perin vuonna 1937 perustettu Suomen Kansantietouden Tutkijain Seura, jonka joensuulaiset perinteentutkijat herättivät uudelleen henkiin. Sen alaisuudessa sai vuonna 1994 alkunsa myös tiedelehti *Elektroloristi*, jonka tunnemme tänään nimellä *Elore*.

Myös kirjallisuuden emeritusprofessori Risto Turusen puheenvuoro jatkoi muistelua oppiaineen varhaisvaiheista. Seminaariväki oli jännityksellä odottanut Turusen mysteeripuheenvuoroa, jota oli mainostettu otsikolla ”Otsikko varmistuu myöhemmin”. Esityksensä aluksi Turunen kertoi, kuinka häntä oli pyydetty pitämään tilaisuudessa puhe siitä, miten perinteen-tutkimuksen alkuvaihe näyttäytyi opiskelijan näkökulmasta. Puheenvuoron otsikko kertookin juuri tästä prosessista: siitä, miten perinteentutkimus haki muotoaan ja lopulta varmisti oman paikkansa niin Joensuun yliopistossa kuin akateemisessa maailmassa laajemminkin.

Joensuun yliopistossa 1980-luvulla opiskellut ja sittemmin professoriksi saakka päätynyt Turunen muisteli, kuinka uuden koulutusohjelman ja opetussuunnitelman rakentaminen oli opiskelijan näkökulmasta vaikuttanut alkuun sekavalta. Isot akateemiset muutokset, uudenkarheat rakennukset ja aloittelevat opettajat tuntuivat yhdeltä suurelta sekamelskalta. Kulttuurintutkimuksen koulutusohjelma oppiaineineen vaikutti muiden yliopistojen selkeärajaisiin opintokokonaisuuksiin ja oppiaineisiin verrattuna epämääräiseltä, Turusen sanoin ”epäpuhtaalta”, mikä aiheutti opiskelijoissa hämmennystä ja jopa häpeäntunnetta. Epäpuhtaudesta oli kuitenkin syntymässä jotain erityistä.

Turunen ei itse opiskellut perinteentutkimusta, mutta hän toimi osastolla amanuenssina oppiaineen alkutaipaleella. Professoriksi vastikään valittu Siikala antoi Turuselle kesäksi tehtävän tarkistaa laatimansa kirjalistat tuoretta opetussuunnitelmaa varten. Turusen mukaan Siikalan valitsemista kirjoista näki jo silloin, kuinka perinteentutkimus lähtisi kehittymään vahvasti monitieteiseen suuntaan. Siikalan monipuolinen osaaminen folkloristikasta, uskontotieteestä ja kulttuuriantropologiasta loi oppiaineelle perustaa. Mitkään valmiit raamit eivät ohjanneet perinteentutkimuksen muodostumista, eivätkä jäykät metodologiset rajoitukset tai ahdasmielisyys kuulu edelleenkään tälle tutkimuskentälle. Se, mikä tuntui alkuun häpeälliseltä ja epäpuhtaalta, on Turusen mukaan sittemmin muuttunut erityispiirteeksi, josta joensuulainen perinteentutkimus on arvostuksensa ja maineensa saanut.

Nykypäivän opiskelijan näkökulmasta kuva 1980-luvun villien ja vapaiden nuorten opettajien ja opiskelijoiden rakentamasta, rajoja rikkovasta oppiaineesta ei heti tunnu istuvan tämän päivän perinteentutkimukseen. Kun asiaa pohtii tarkemmin ja katsoo esimerkiksi opinnäytteiden aiheiden monipuolisuutta, huomaa oppiaineen heijastelevan edelleen tätä samaa mentaliteettia. Turunen ilmaisisikin kuvaavasti Matti Kuusen sanoihin viitaten, kuinka mikään ei ole liian epäpuhdasta kemistille ja perinteentutkijalle. Koska eräänlainen epäpuhtaus on oppiaineen perusta, on perinteentutkimuksen aina mahdollista uudistua ja kehittyä.

Transnationaali perinteentutkimus itärajalla

Turun yliopiston emeritusprofessori Pekka Hakamies, joka on hoitanut myös perinteentutkimuksen professorin viransijaisuutta Joensuussa, käsitteli puheessaan "Vapaa Venäjä" perinteentutkimuksen suhdetta Neuvostoliittoon ja Venäjään. Erityisesti karelianismista innostuneille kansanperinteentutkijoille Neuvosto-Karjala oli kiehtova, mutta ristiriitainen, tutkimuskohde. Hakamies kertoi, että itämerensuomalaista menneisyyttä etsittiin nimenomaan Karjalasta, mutta poliittisten jännitteiden takia nykyhetki ja nyky-Karjala jäivät samalla vähälle huomiolle. "Perinne" nähtiin siis jonain, joka oli kytkeytynyt menneisyyteen eikä nykyhetkeen. Tähän vaikutti myös hankala pääsy rajan tuolla puolen oleviin kyliin, jotka alkoivat aueta suomalaisille tutkijoille vasta perestroikan ja sittemmin Neuvostoliiton romahtamisen myötä.

1990-luku näyttäytyi myös Hakamiehen puheessa perinteentutkimuksen kulta-aikana. Tuolloin huomattiin, että aiemmin kadonneiksi luullut suomalais-ugrilaiset suulliset perinteet olivatkin elossa, ja niitä päästiin vielä vapaasti tutkimaan. Tutkijat, taiteilijat ja aktivistit vierailivat yli rajojen konferensseissa ja muissa tilaisuuksissa. Tilanne näytti kehittyvän entistä lupaavampaan suuntaan kohti uutta vuosituhatta tultaessa, mutta lopulta ylijäräinen yhteistyö osoittautui vain väliaikaiseksi. Venäjän presidentti Vladimir Putinin vuosituhannen alussa alkaneen aikakauden tuomat jännitteet koituivat suuriksi haasteiksi tieteelliselle vapaudelle ja ylijäräiselle yhteistyölle.

Neuvostoliiton kaatumisen jälkeen varttuneina meidän kirjoittajien on hankala ymmärtää täysin, millaista on ollut tällaisten muutosten seuraaminen lähietäisyydeltä. 2000-luvun alussa alkanut tieteellisen vapauden hiipuminen on taatusti ollut huomattava takaisku, kun sitä edelsi vuosituhannen lopun aktiivinen ylijäräinen yhteistyö. Muutoin melko tunne-neutraalisti esitetty puhe muuttui loppua kohden pysäyttävän tunteelliseksi Hakamiehen kuvatessa udmurttilaisen akateemikon ja aktivistin Albert Razinin traagista polttoitsemurhaa, jonka tämä oli tehnyt protestina udmurtin kielen asemaa heikentävää venäläistämistä vastaan. Puheenvuoro päättyi Hakamiehen muistutukseen siitä, kuinka tärkeää on, että Suomessa on Venäjää tuntevia ja sen kieltä osaavia ihmisiä, jotka ovat valmiita tutkimaan Venäjää poliittisista tilanteista riippumatta.

Perinteentutkimuksen nykypäivä ja tulevaisuus

Emeritusprofessori Pertti Anttonen esiintyi otsikolla "Onko perinteentutkimus agendatiedettä?". Hän avasi puheenvuoronsa otsikkoa viittaamalla *Suomen Kuvalehdessä* hiljattain ilmestyneeseen, Itä-Suomen yliopiston rehtorin Tapio Määtän kolumniin "Huuhaata vai tiedettä" (2025). Siinä Määtä otti kantaa Suomen perusta-nimisen ajatuspajan julkaisuun "Tutkimusta vai ideologiaa" (Merano 2025), jossa arvosteltiin Suomen Akatemian rahoittamia tutkimushankkeita. Puolustaessaan muun muassa sukupuolentutkimusta Määtä (2025) totesi, että "ennakkoluulot ja perinteisiin lukkiutuminen kahlitsevat tieteelle olennaista kriittistä ajattelua". Anttonen huomautti, että tällä lausumalla Määtä tuli antaneeksi perinnesanalle negatiivisen konnotaation. Perinteentutkijoille perinteet merkitsevät muutakin kuin "ennakkoluuloisuutta" tai paikalleen pysähtymistä. Samalla Anttonen korosti kuitenkin myös sitä, kuinka tärkeää on tutkia myös negatiivisiksi miellettyjä perinteitä.

Enimmäkseen Anttosen puheenvuoro käsitteli kahden samoihin aikoihin julkaistun teoksen herättämää keskustelua. Kaksi Heikkilää – Tuomas ja Mikko K. – tekivät tahoillaan vastakkaisia johtopäätöksiä piispa Henrikin ja Lallin tarinan historiallisuudesta. Hän nosti esiin erityisesti Mikko K. Heikkilän esittämän väitteen siitä, että piilotettu agenda olisi estänyt piispa Henrikin ja Lallin tarinan tunnustamisen tosiasialliseksi historialliseksi tapahtumaksi. Tätä kautta Anttonen avasi laajemminkin keskustelua tieteellisistä agendoista. Kun agendoista ollaan tietoisia, niistä voidaan käydä keskustelua. Anttosen mukaan Mikko K. Heikkilä ei kuitenkaan näe omaa agendaansa osoittaessaan muiden tieteentekijöiden ideologisia vaikuttimia. Naurahtaen hän nostikin esille tämän väitteen siitä, kuinka perinteentutkimusta ohjailisi ”postmoderni marxistinen ideologia”, joka kannustaisi vähättelemään ”suomalaisia perinteitä” ja niiden tärkeyttä. Kaikkiaan Anttosen puheessa korostuivat tiedeyhteisön kohtaamat ongelmat nykypäivän politisoituneessa ja polarisoituneessa ilmapiirissä. Anttosen humoristinen ja itsevarma esitystapa kuitenkin kohensi myös muussa yleisössä varmuutta siitä, että nämä ongelmat pystytään kohtaamaan ja kritiikkiin vastaamaan.

Seminaaripäivän viimeisen puheenvuoron piti professori Teo Kurki otsikolla ”Perinteentutkimuksen tulevaisuuden historia”. Puheenvuorossa pohdittiin perinteentutkimuksen kontribuutiota ja maalailtiin alan tulevaisuuden suuntaviivoja. Kurjen mukaan ihmiset ainakin yrittävät oppia historiasta rakentaakseen parempaa tulevaisuutta ja sitä varten he kehittävät erilaisia työkaluja. Näistä Kurki nosti esille ajatushautomo Atlantic Councilin käyttämän STEEP-työkalun (Social, Technological, Economic, Environmental, Political), jonka tarkoituksena on ennakoida erilaisia tulevaisuuden skenaarioita ja keksiä niihin ratkaisuja. Kurki kuitenkin huomautti, että työkalusta puuttuvat kulttuurin ja perinteen käsitteet, vaikka niille olisi paikkansa. Tämän vuoksi Kurki oli kehittänyt oman versionsa STEEP-työkalusta perinteentutkimuksen näkökulmasta ja linjannut sitä kautta erilaisia skenaarioita, joiden käsittelyssä perinteentutkimuksellinen näkökulma olisi hyödyllinen.

Professori Teo Kurki. Kuva: Jukka Timonen.

Skenaarioissa ensimmäisenä korostuivat vaikeat kokemukset ja resilienssi. Olemme ihmisinä jatkuvasti vaikeiden kokemusten äärellä, mutta Kurki toi esille, kuinka perinteet eivät vain selviä niistä, vaan käyttävät vaikeita kokemuksia rakennusaineenaan. Toisena hän nosti esille liikkeen; perinne syntyy aina suhteessa liikkeeseen, ja liike sekä erilaiset rajat ovat olleet aina osa perinteentutkimusta. Kolmantena Kurki nosti esille teknologian. Perinnettä tuotetaan tänä päivänä ei vain suhteessa teknologiaan, vaan myös sen avulla. Kurki miettiikin puheessaan esimerkiksi sitä, kuinka robotiikka tai tekoäly luo muistoja ja kuinka myös perinteitä syntyy niiden ympärille. Tähän tietynlaiseksi vastakohdaksi Kurki asetti viimeisessä skenaariossa kasvavassa fokuksessa olevan monilajisuuden. Luonto luo ja säilyttää muistia ihmisen toiminnasta ja osallistuu kasvavissa määrin perinteen tuottamiseen. Luonnon toimijuuden tarkastelu onkin ensisijaisen tärkeää tulevaisuutta ja sen haasteita ajatellen.

Kurjen puheessa näkyi selkeä visio perinteentutkimuksen merkityksestä ja tulevaisuudesta. Oli mieleenpainuvaa ja liikuttavaa seurata Kurkea vetämässä rohkeita uusia suuntaviivoja sille, mitä perinteentutkimus on Joensuussa 2020-luvulla ja sen jälkeenkin. Kurki vahvisti edelleen käsitystä perinteentutkimuksen monirajaisuudesta ja sen mukanaan tuomista vahvuuksista. Puheenvuorossa kaikui myös jo edeltävissä puheenvuoroissa esitetty käsitys siitä, kuinka joensuulaisen koulukunnan ”epäpuhtaudessa” piilee jotain erityistä ja uutta luovaa.

Ensimmäisen seminaaripäivän päätti paneelikeskustelu ”Perinteentutkimus töissä”, jonka puheenjohtajana toimi Oulun yliopiston kulttuuriperinnön yliopistonlehtori Kirsi Laurén. Panelisteina esiintyi joensuulaisen koulukunnan kasvatteja: Karelia ammattikorkeakoulun yliopettaja Tarja Kupiainen, tietokirjailija Elina Makkonen, Joensuun museoiden johtaja Tarja Raninen-Siiskonen, väitöskirjatutkijat Dalva Lamminmäki ja Leevi Sajama sekä yliopistotutkija Tiina Seppä. Paneelissa pohdittiin perinteentutkijan urapolkuja ja opintojen myötä karttuneita työelämätaitoja. Esimerkiksi kriittisen ajattelun sekä analysoinnin ja tulkitsemisen taitoja tuotiin esille tärkeinä oppeina työelämän moninaisiin haasteisiin. Perinteentutkijoille ominaisena taitona taas nostettiin esille muun muassa kyky havaita ja käsitellä itsestäänselvyyksinä pidettyjen käsitysten rakentuneisuutta, mikä voi toimia vastalääkkeenä oletuksille kulttuurin muuntumattomuudesta ja pysyvyydestä.

Luottavaisina kohti tulevaa

Jokainen perinteentutkija lienee joskus kohdannut tilanteen, jossa alavalinnasta kertominen on johtanut alaa tuntemattoman kuulijan ajatukset menneisyyden tutkimiseen – tai vaikkapa tuohivirsuihin, kuten seminaaripäivän mittaan heitettiin. Usein menneisyyden tarkastelu kuitenkin avaa näkökulmia nimenomaan nykypäivän arkisen kulttuurin ja sen monikerroksisuuden ymmärtämiselle. Tällä hetkellä perinteentutkimuksen oppiaineessa opiskellaan ja tutkitaan esimerkiksi arkikulttuurin käsityksiä sairaudesta, terveydestä ja hyvinvoinnista sekä näiden käsitysten taustalla vaikuttavia maailmankuvia, tiedollisia käsityksiä ja uskomuksia. Lisäksi tutkitaan perinteitä liikkuvassa maailmassa, jossa ihmiset, pääoma, tavarat ja informaatio ovat jatkuvassa liikkeessä. Muita tutkimuksen ja opetuksen painopisteitä ovat myös ihmisen, ympäristön ja eri lajien väliset suhteet sekä muistitieto ja kulttuurinen muisti.

Me kirjoittajat koimme juhlaseminaarin tärkeäksi ja innostavaksi tapahtumaksi. Moni meistä on korona-ajan opiskelijoita, ja seminaari olikin ensimmäisiä konkreettisia kokemuksia suuresta perinteentutkimuksellisesta yhteisöstä – ja tuo yhteisö vaikutti avoimelta, uteliaalta ja lämpimältä. Tapahtuma myös vahvisti varmuutta perinteentutkimuksesta omana akateemisena kotina. Kuunnellellessamme monipuolisesti ja yllirajaisesti orientoituneiden konkareiden ylpeyttä omasta ”epäpuhtaudestaan” ymmärsimme, ettei myöskään meidän tarvitse rajoittaa poikkitieteellistä uteliaisuuttamme. Monella meistä on ollut jossain vaiheessa opintojamme huolta siitä, saammeko tai voimmeko perinteentutkijoina tutkia vapaasti kaikkia meitä innostavia aiheita vai pitäisikö tätä innostusta yrittää jotenkin hillitää. Kirjoittajaryhmämme opiskelijoille seminaarin tärkeimpiä anteja olikin ymmärrys siitä, että koulukuntamme ei vain hyväksy epäpuhtautta vaan jopa kannustaa siihen. Meille jäi luottavainen olo perinteentutkimuksen tulevaisuudesta ja sen ainutlaatuisesta panoksesta tiedemaailmalle.

Kirjallisuus

- Merano, Mika. 2025. "Tutkimusta vai ideologiaa? Analyysi suomalaisesta tiederahoituksesta." *Suomen Perusta*. Luettu 2.12.2025 <https://www.suomenperusta.fi/julkaisu/tutkimusta-vai-ideologiaa-analyysi-suomalaisesta-tiederahoituksesta/>
- Määttä, Tapio. 2025. "Huuhaata vai tiedettä?" *Suomen Kuvalehti*. Luettu 2.12.2025 <https://suomenkuvalehti.fi/mielipide/tapio-maatta-tutkijat-paattavat-itse-mita-tutkivat-alamolosta-huolimatta/>

Raportin kirjoittajat. Alarivissä Pyry Illikainen, Leevi Sajama ja Anna Kinnunen. Ylärivissä Mia Skön, Sofia Saarinen ja Emmi Korpela. Kuva: Jukka Timonen.

FM Leevi Sajama on perinteentutkimuksen jatko-opiskelija, jonka opinnäytetyöt ovat keskittyneet itämerensuomalaiseen kansanrunouteen ja ylirajaisuuteen. Suunnitteilla olevan väitöskirjatyön aihe on kuolemapositiivinen minäkäsitys ja sen ilmentyminen identiteettikertomuksissa.

Fil. yo Pyry Illikainen, 2. vuoden perinteentutkimuksen opiskelija etsii vielä itseään ja aiheitaan. Mielenkiinnon kohteina ovat mm. arkipäiväiset merkitykset, kansanuskon terveys ja populaarikulttuurin vaikutus nykyhetkeen.

Fil. yo Emmi Korpela on 5. vuoden perinteentutkimuksen opiskelija, jonka tausta puutarha-alalla innoitti tutkimaan nurmikon kulttuurisia merkityksiä pian valmistuvassa kandidaatintutkielmassaan.

Fil. yo Sofia Saarinen on 5. vuoden perinteentutkimuksen opiskelija. Saarinen suuntaa opintojaan kulttuurisen terveys- ja mielenterveystutkimuksen kentille ja viimeistelee tällä hetkellä kandidaatintutkielmaansa *Museo vai sairaala? Etnografinen tutkimus tilasta ja tuntemuksista Kellokosken sairaalamuseossa*.

Fil. yo Mia Skön on 3. vuoden perinteentutkimuksen opiskelija. Hän viimeistelee parhailaan etnografista kandidaatintutkielmaansa Bosnian pyramidien vapaaehtoistyöntekijöiden henkisestä maailmankuvasta.

FT Anna Kinnunen on nykyinen Itä-Suomen yliopiston perinteentutkimuksen yliopistonlehtori.